

K Ö Z L E M É N Y E K

A Magyar Püspöki Kar március 18-án ünnepi ülésre ült össze a budapesti Központi Szeminárium püspökkari tanácskozó termében, amelynek tárgya a hazánk felszabadulásának negyedszázados évfordulójáról való megemlékezés volt. Az ünnepi ülésen megjelent: *Ijjas József* kalocsai és *Brezanóczy Pál* egri érsek, *Dudás Miklós* hajdúdorogi, *Kovács Sándor* szombathelyi, *Cserhádi József* pécsi és *Bánk József* váci megyéspüspökök, *Szabó Imre* püspök esztergomi, *Kisberk Imre* püspök székesfehérvári, *Údvardy József* püspök csanádi és *Kacziba József* püspök győri apostoli kormányzók, *Winkler József* püspök szombathelyi, *Vajda József* püspök váci és *Zempelen György* püspök esztergomi segédpüspökök, *Klempa Sándor* veszprémi apostoli kormányzó, valamint *Monsberger Ulrik* pannonhalmi kormányzó-perjel. A püspöki konferencia tagjai deklarációt fogadtak el, melyben többek között hangsúlyozták: „A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1970. március 18-án tartott ünnepi üléséről — papjai és hívei nevében is — tiszta szívből köszönti hazánk felszabadulásának 25. évfordulóját. Az egész magyar katolikus egyház osztozik abban az örömben és lelkesedésben, amellyel hazánk és népünk ezt a számunkra oly sorsfordítóan jelentős eseményt negyedszázados jubileumán ünnepli. A keresztény ember hálaája legelsősorban mindig és mindenütt Istent illeti. Köszönjük irgalmának, hogy velünk szenvéd embertestvéreinkkel együtt végül is megmenekültünk a II. világháborúból. Köszönjük kegyelmének, hogy túlélttük a világégést, melyet a faszizmus zúdított ránk, módunk lett részt venni a katasztrófa anyagi és szellemi romjainak eltakarításában, és legjobb erőnket latba vetve munkálkodhattunk az emberiség jobb jövőjének kialakításában. Köszönjük türelmének és jóságának, hogy a veszélyt, amelybe hűtlen, hazánk igazi érdekeit feladó és eláruló tényezők sodortak, végül is javunkra fordította; mert hiszen az a nép, amely mérhetetlen áldozatokkal felszabadított minket a faszizmus alól, noha szerencsétlen módon ellene harcoltunk, mégis baráti jobbot nyújtott és lehetővé tette számunkra nemcsak a terhes múlt felszámolását, hanem azt is, hogy kicsinységünkben is egyenrangú félként nyervehessük vissza helyünket a nemzetek és népek nagy közösségében. Abban, ami történt, a Gondviselés művét látjuk, mert keresztények vagyunk, és hálát adunk érte a Gondviselésnek. De hálát mondunk a Gondviselés történelmi eszközeként szerepet betöltő, nagy áldozatait nem kímélő hős szovjet népnek és a hazánk felszabadításában részt vállaló népeknek, hogy a faszizmust megtörté, az élet új lehetőségeit szereztek meg számunkra. Köszönet illesse ezen az ünnepen minden magyar dolgozó testvérünket, élükön népünk felelős vezetőit, a sokoldalú felemelkedésünk terén kifejtett készséges helyiálásukért, üdvös iránymutatásukért. Köszönet illesse, és a mi részünkről különös hangsúllyal, a szocializmusnak azt a demokratikus bölcsességét, amelynek értelmében a szocialista hazában minden hívő testvérünkkel együtt szabadon dicsérelhetjük Istent és gyakorolhatjuk vallásunkat. Amikor a keresztény hívőknek a szocializmusban való örömdetes megbecsüléséről és egyenjogúságáról szólunk, lehetetlen, hogy ne forduljunk szívünk hálájával a boldog emléktűl XXIII. János pápa emlékezetéhez és az ő felmérhetetlen jelentőségű kezdeményezéseit folytató VI. Pál pápánkhoz; hiszen az ő, útbaigazító tanításainak s az általuk teremtettt és táplált zsinati szellemnek köszönhetjük, hogy hívőknek és nem-hívőknek a közösségi javakra irányuló együttműködését nemcsak megkönnyítették, hanem a hívő számára egvesesen kötelezővé tették, s ezzel jelentősen hozzájárultak annak a kedvező légkörnek a kialakításához, amelyben — hazánkban és az egész világon — gyorsabban és biztosabban és biztossabban érlelődhetnek a béke és haladás gyümölcsei. Emlékezünk és emlékeztetünk arra is, hogy kormányunk 1950-ben megállapodást kötött püspöki karunkkal a kölcsönös megértés, készség és jó viszonyulás jegyében. Ez a megállapodás áldásos hazai kihatásai mellett azt a lehetőséget is megteremtette, hogy megkezdődhettek a magas szintű tárgyalások az Apostoli Szentisékkel. Ezek eredményessége, az 1964-ben megkötött részleges megállapodás történelmi jelentőségű egyházunk és a szocialista államok világviszonyulásában is. Ilyen előzmények után püspöki karunk törekvése és feladata csak az lehet, hogy egyházunk a szocialista hazában hatékony tényező legyen népünk további emelkedésének, békés munkája még fokozottabb eredményességének, és ezzel a szocialista haza hívő polgárainak megbecsülése is még jobban elmélyüljön, még szilárdabb társadalmi tényen: a hívőknek, Isten népének szocializmust építő önzetlen és derék munkáján alapulhasson.”

A *Hazafias Népfront megyei katolikus békebizottságainak felszabadulási ünnepe* sorában március 3-án Egerben tartottak jubileumi emlékünnepet. *Brezanóczy Pál* egri érsek hálóját fejezte ki a paptestvérek felé, „akik együtt voltak népünkkel a háború alatt. Kevesen láthattak világosan, de legyen hála azoknak, akik megértették, hogy nekünk is van jövőnk és vannak feladataink is” — mondta az egri érsek. Ugyancsak március 3-án rendezték a Baranya megyei katolikus békebizottság felszabadulási ünnepségét Pécsen, melyen felszólalt *Cserháti József* pécsi megyéspüspök: „Valamennyi kereszténynek ezért a társadalomért, ezért a jelenért kell dolgoznia, ennek az országnak a jövőjét kell megszentelnie. Egyre több reményre jogosít az, hogy mind többen ismerik föl a kor szavát, végzik igazi feladataikat” — jelentette ki a főpásztor. Március 10-én Szegeden és Székesfehérvárott tartottak ünnepi megemlékezést a *Hazafias Népfront megyei katolikus békebizottságainak rendezésében*. *Udvardy József* püspök, csanádi apostoli kormányzó ünnepi zárszavában foglalta össze a bensőséges megemlékezés jelentőségét, és elmondta, hogy a felszabadulás után „bizalom hatotta át az egész nemzetet, melynek akarata felocsúdott, és kéz a kézben, nem nézve pártállást és világnézetet, megfogalmazta a követendő utat”.

SZÁMUNK ÍRÓIRÓL. — *Nyíri Tamás* a budapesti Hittudományi Akadémián a filozófia professzora, a *Vigilia* szerkesztőbizottságának tagja. 1969 áprilisában *A világ szószólója* címmel *Karl Rahner*ről, 1969 decemberében *Karácsony megközelítése* címmel a megtestesülésről írt lapunkba; ez év januári számunkban *A szentírási csodák régi és új szemlélete* című vitázó hazzászólása, februárban *A remény jegyében* címmel a bécsi *Lelkipásztori Intézet* karácsonyi konferenciájáról írt beszámolója jelent meg.

Békés Gellért bencés szerzetes, a római Szent Anzelm Kollégium professzora, a Rómában megjelenő *Katolikus Szemle* folyóirat szerkesztője.

Pomogáts Béla kritikus, irodalomtörténész; főként legújabb irodalmunkkal foglalkozik; *Kuncz Aladár*ról jelent meg könyve az *Irodalomtörténeti Füzetek* sorozatában.

Prokopp Gyula primási levéltáros Esztergomban.

KÖVETKEZŐ SZÁMAINKBÓL

Tavalyi decemberi számunkban *Szigeti Endre* foglalkozott átfogó tanulmányban hit és filozófia viszonyával *Karl Jaspers* gondolkodásában. *Radó Gábor* tanulmánya, „*Jaspers filozófiája*” más oldalról közelíti meg az egy éve elhunyt német egzisztencialista bölcselő művét és új szempontokat nyújt értékeléséhez. — *Templomaink világításának és hangosításának kérdéséről* ír s ehhez ad gyakorlati szempontokat *Ali István* „*Az egyház és a technikai újítások*” című írása. — *Dénes Gizella* „*Magyar Velence*” címmel Gyulát mutatja be; *Fráter Tamás* írása pedig, „*Isten népe válaszára*” a „*belső dialógus*” egyik súlyos kérdését veti föl szociológiai-történeti perspektívában és polemikus éllel. — Megjelenik *Benkő István* már jelzett tanulmánya a Nobel-díjas japán íróról, *Kawabata Jaszunáriról*; s ugyancsak a Keletre vonatkozó ismeretek bővítését szolgálja *Fehér József András* tanulmánya, a „*Zen, buddhizmus, kereszténység*”.

Készpénzzel bérmentesítve
a Bp. 72. sz. postahivatalnál.